

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M., a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: ■■■, nar. ■■■
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem ■■■
zastoupen advokátkou Mgr. Nad'ou Smetanovou
sídlem 28. října 1001/3, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2018, č. j. MV-13815-4/SO-2017,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 26. 9. 2018, č. j. MV-13815-4/SO-2017, se pro nezákonnost zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokátky Mgr. Nadi Smetanové.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 1. 11. 2016, č. j. OAM-37944-40/DP-2015.
2. Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání a povolení k dlouhodobému pobytu žalobci dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uděleno nebylo.
3. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobci byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny s platností od 23. 12. 2013 do 22. 12. 2015. Dne 23. 11. 2015 podal žalobce žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání.
4. Součástí spisového materiálu je rozhodnutí o schválení nesporného rozvodu manželství a dohody mezi účastníky vydané Krajským lidovým soudem v [REDACTED] dne 13. 3. 2015. Z rozhodnutí vyplývá, že dne 5. 3. 2015 byl mezi účastníky sepsán protokol o tom, že se dobrovolně a souhlasně rozvádí jejich manželství a že se dohodli navzájem v celém rozvodovém řízení.
5. Dne 23. 6. 2016 provedl správní orgán I. stupně účastnický výslech žalobce a dne 22. 8. 2016 důkaz svědeckou výpovědí paní [REDACTED], bývalé manželky žalobce.
6. Dle správního orgánu I. stupně žalobce minimálně od 13. 3. 2015, kdy nabylo právní moci rozhodnutí soudu o rozvodu manželství, neplnil účel povoleného dlouhodobého pobytu, a to až do dne podání žádosti, tj. do 23. 11. 2015. Žalobce tak prokazatelně neplnil účel pobytu více než 7 měsíců. Bývalá manželka žalobce vypověděla, že žalobce neplnil tento účel již 3 nebo 4 měsíce před rozvodem, protože se odstěhoval ze společné domácnosti. Neplnění účelu pobytu žalobce tedy trvalo přibližně 10 měsíců. Správní orgán I. stupně shledal zcela nevěrohodnou výpověď žalobce, že se o rozvodu manželství dozvěděl až koncem října 2015, neboť proti jeho tvrzení svědčila jak výpověď jeho bývalé manželky, která uvedla, že byli rozvodu ve Vietnamu přítomni s žalobcem oba dva, tak i rozhodnutí vietnamského soudu, ze kterého rovněž vyplývá přítomnost obou bývalých manželů na jednáních o rozvodu, i jejich osobní podepsání protokolu o souhlasném rozvodu a vzájemné dohodě. Z cestovního dokladu žalobce rovněž vyplývá, že byl v době jednání o rozvodu ve Vietnamské socialistické republice. Dle správního orgánu I. stupně dlouhodobé neplnění účelu povoleného pobytu v minulosti tvoří tzv. jinou závažnou překážku pobytu účastníka řízení na území. Ačkoli zákon o pobytu cizinců

výslovně nestanoví povinnost účel pobytu na území plnit, jeho neplnění sankcionuje zrušením tohoto pobytového oprávnění. V případě, že cizinec hodlá na území České republiky pobývat za jiným než dosavadním účelem, je povinen podat žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu. Pokud cizinec neplní účel povoleného pobytu, setrvává na území a nepožádá o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem, pak zákon o pobytu cizinců obchází. Takové jednání zákon o pobytu cizinců uvádí jako důvod pro zrušení povolení k dlouhodobému pobytu. Stejně kazuisticky již ale neřeší situace, kdy k takovému jednání docházelo v minulosti po dobu nikoli zanedbatelnou či přechodnou. Takové případy je dle správního orgánu I. stupně třeba podřadit právě pod závažnou překážku pobytu cizince na území. Pokud zákon aktuální neplnění účelu povoleného pobytu zakotvuje jako důvod pro neprodloužení či zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, pak tuto skutečnost nelze ignorovat v případech, kdy k takovému neplnění účelu docházelo v minulosti. V této souvislosti správní orgán I. stupně odkazoval na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2013, č. j. 9 A 66/2010-50, či na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 Azs 144/2014-35.

7. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně se žalobce odvolal. V napadeném rozhodnutí se žalovaný se závěry správního orgánu I. stupně ztotožnil. Žalovaný zdůraznil, že shledání jiné závažné překážky pobytu cizince na území v neplnění účelu, pro který bylo cizinci uděleno pobytové oprávnění, je zcela v souladu s judikaturou správních soudů. Odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81, či stejně jako správní orgán I. stupně na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2013, č. j. 9 A 66/2010-50. Žalovaný nepovažoval za důvodnou ani námitku, že o rozvodu s manželkou se žalobce dozvěděl až na podzim. Žalovaný vycházel z rozhodnutí o schválení nesporného rozvodu manželství ze dne 13. 3. 2015, z něhož vyplývá, že dne 5. 3. 2015 byl mezi účastníky sepsán protokol o tom, že se dobrovolně a souhlasně rozvádí jejich manželství a že se dohodli navzájem v celém rozvodovém řízení. Závěrem žalovaný konstatoval, že v případě aplikace § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců není správní orgán povinen posuzovat dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení podle § 174a zákona o pobytu cizinců.

II. Žaloba

8. Žalobce v žalobě především namítal, že ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců bylo na jeho případ aplikováno nesprávně, neboť žalobce po převážnou část povoleného pobytu za účelem soužití rodiny jeho účel nepochybně plnil, minimálně v době od 23. 12. 2013 do 13. 3. 2015. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81, řešil případ skutkově zcela odlišný od případu žalobce. Z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2016, č. j. 6 Azs 258/2015 - 44, ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69, nebo ze dne 6. 11. 2014, č. j. 9 Azs 219/2014 - 39, vyplývá, že jinou závažnou překážkou pobytu cizince na území je neplnění účelu pobytu po převážnou část povoleného pobytu na území. Skutkový stav věci navíc nebyl správními orgány řádně

zjištěn. Správní orgány obou stupňů vycházely ze zjištění, že žalobce neplnil účel pobytu 7, resp. 10 měsíců. Tvzení, že k ukončení plnění účelu pobytu žalobce došlo již 3 až 4 měsíce před rozvodem manželství, však nelze mít za prokazané. Správní orgány vůbec neodůvodnily, proč uvěřily výpovědi bývalé manželky žalobce, která uvedla, že žalobce společnou domácnost opustil již před rozvodem manželství, když žalobce tvrdil, že společnou domácnost opustil až v polovině listopadu 2015. Pokud jsou tvzení účastníka řízení a svědka v příkrém rozporu, měly by správní orgány vycházet primárně z obsahu listinných důkazů, tj. rozsudku o rozvodu manželství. I kdyby však měl žalovaný za prokazané, že žalobce účel pobytu neplnil již 3 až 4 měsíce před rozvodem, stejně by účel pobytu po převážnou část povoleného pobytu plnil a ve smyslu konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu tak jednání žalobce nemůže být posouzeno jako jiná závažná překážka dalšího pobytu na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

9. Žalobce se také neztotožnil se závěrem žalovaného, že správní orgány nebyly povinny posuzovat dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce v této souvislosti odkazoval na čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zakotvující právo na respektování rodinného a soukromého života. Rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu fakticky představuje povinnost území České republiky opustit, což přinese zásadní změnu v životě žalobce, zejména zpřetrhání rodinných a přátelských vazeb a profesního života. Takový zásah do života žalobce ale není odůvodněn národní bezpečností, hospodářským blahobytem země, předcházením nepokojů a zločinnosti, ochranou zdraví, morálky ani práv a svobod jiných. Citovaný článek úmluvy je přímo aplikovatelný, jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 - 29. Žalovaný se námitkou přiměřenosti dopadů nikterak nezabýval a napadené rozhodnutí je tak zatíženo nepřezkoumatelností. Správní orgány také vůbec nehodnotily skutečnost, že na území České republiky žijí nezletilé děti žalobce narozené v roce 2011 a 2013. I když děti v současné době žijí s matkou, žalobce je s dětmi v pravidelném kontaktu, navštěvuje je a plní ve vztahu k nim svou vyživovací povinnost. Napadené rozhodnutí proto odporuje i ustanovením Úmluvy o právech dítěte. Jeho bývalá manželka pobývá na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu, a proto nelze očekávat, že by se s dětmi přestěhovala zpět do země původu. Z uvedených důvodů žalobce navrhol, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě trval na tom, že spolehlivě zjistil stav věci a zjištěný skutkový stav posoudil v souladu se správním řádem a zákonem o pobytu cizinců. Zopakoval, že se jednalo o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu, přičemž žádost byla zamítnuta podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců a v takovém případě zákon o pobytu cizinců neukládá správnímu orgánu povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Odkazoval na rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016-47. Závěrem uvedl, že aby se dalo uvažovat o možném nepřiměřeném zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života v rozporu s čl. 8 Úmluvy, muselo by se jednat o výjimečnou situaci. Žalobce však v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně ani v rámci odvolacího řízení nenamítl žádné konkrétní skutkové okolnosti svědčící o nepřiměřeném zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Žalovaný proto navrhol žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Posouzení soudem

11. Dle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném pro posuzovaný případ *Cizinec, který hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2. Cizinec, který hodlá na území pobývat za účelem podnikání, může o takovou změnu požádat, pokud je držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu a na území pobývá po dobu delší než 2 roky.*
12. Dle § 46 odst. 1 citovaného zákona *Pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1, § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 je cizinec dále povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Současně je povinen na požádání předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4.*
13. Dle § 56 odst. 1 písm. j) citovaného zákona *Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*
14. V nyní posuzovaném případě byla žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání zamítnuta podle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť dle správního orgánu I. stupně u žalobce existovala jiná závažná překážka pobytu cizince na území České republiky podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Důvody pro neudělení víza dle ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců totiž představují (v negativním smyslu) podmínky pro udělení dlouhodobého pobytu ve smyslu ustanovení § 46 odst. 1 téhož zákona (srovnej též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69, všechna zde citovaná judikatura dostupná na www.nssoud.cz).
15. Jako jinou závažnou překážku pobytu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců žalovaný shledal neplnění účelu pobytu povoleného pobytového oprávnění (společné soužití rodiny), neboť žalobce minimálně od 13. 3. 2015, kdy nabylo právní moci

rozhodnutí

soudu

o rozvodu manželství, neplnil účel povoleného dlouhodobého pobytu.

16. Jiná závažná překážka pobytu cizince na území je neurčitý právní pojem. Nejvyšší správní soud

se k němu v rozsudku ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69, vyjádřil tak, že se jedná o neurčitý pojem, který jsou správní orgány povinny vymezit ve svém rozhodnutí a patřičně právní kvalifikaci jednání stěžovatele odůvodnit. Dále k tomu konstatoval, že *„použití neurčitých pojmů v právních předpisech vychází z požadavku na obecnost právní normy, jejíž obsah má za úkol konkretizovat aplikační praxi, která si vyžaduje pružně reagovat na nastalé situace. Právní normou nelze postihnout celou šíři možných překážek, které mohou v praxi nastat, a nelze proto kasuisticky specifikovat jednotlivé skutkové podstaty. Výklad neurčitého právního pojmu správním orgánem je následně podroben soudnímu přezkumu. Při svém rozhodování správní soud řeší otázku, zda určitý jev reálného života byl správním orgánem správně podřazen pod neurčitý právní pojem.“* V citovaném rozhodnutí Nejvyšší správní soud potvrdil závěry správních orgánů v rozhodnutí o neprodloužení dlouhodobého pobytu, kdy správní orgány aplikaci tohoto neurčitého pojmu odůvodnily a specifikovaly tak, že závažnou překážku spatřují v neplnění účelu pobytu.

17. Krajský soud předně konstatuje, že pobyt cizince na území České republiky není samoučelný. V rozsudku ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81, Nejvyšší správní soud konstatoval,

že zákon o pobytu cizinců *„stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány“* (srovnej také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2014, č. j. 5 Azs 119/2014 - 20). Judikatura Nejvyššího správního soudu dále opakovaně potvrdila, že neplněním účelu dlouhodobého pobytu dochází k naplnění pojmu závažná překážka pobytu cizince na území. V rozsudku ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81, se jednalo o případ, kdy cizinec neplnil účel dlouhodobého pobytu za účelem podnikání - osoba samostatně výdělečně činná, neboť pobyt za účelem podnikání mu byl povolen od 3. 7. 2007 do 2. 7. 2009, ale cizinec měl po dobu od 21. 11. 2007 do 7. 6. 2009 přerušené provozování živnosti a ani poté, co podal příslušnému správnímu úřadu žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, avizovaný účel pobytu neplnil. V rozsudku ze dne 27. 9. 2013, č. j. 4 As 114/2013 - 35, byla závažná překážka spatřena v dlouhodobém neplnění účelu povoleného pobytu - účasti v právnické osobě, kdy stěžovatelka žádnou takovou činnost v průběhu platnosti uvedeného povolení k pobytu nevykonávala. Faktické nevykonávání podnikatelské činnosti po převážnou část doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu tak představuje závažnou překážku pobytu cizince na území ČR ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců (srovnej rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2013, č. j. 9 A 66/2010 - 50).

18. K podřazení neplnění účelu dlouhodobého pobytu pod pojem závažná překážka pobytu cizince na území však nedochází bezvýjimečně a je potřeba posuzovat okolnosti konkrétního případu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012 - 29, uvedl, že městský soud se měl zabývat tím, *„zda žalobce svým jednáním skutečně účel předchozího uděleného pobytu nenaplnil a zda toto jednání představovalo závažnou překážku pro prodloužení jeho pobytu na území České republiky“*

ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. Městský soud v Praze byl přitom povinen vzít v úvahu konkrétní okolnosti daného případu, tedy především to, po jak dlouhou dobu žalobce samostatně výdělečnou činnost nevykonával a z jakých důvodů.“ V rozsudku ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69, Nejvyšší správní soud uvedl, že „aby mohlo být konstatováno plnění účelu, pro který byl stěžovateli pobyt povolen, tj. podnikatelská činnost, musela být v předmětném období alespoň převážně vykonávána, což není naplněno pouhým případným úsilím o její provozování.“ V rozsudku ze dne 6. 11. 2014, č. j. 9 Azs 219/2014 - 39, dále konstatoval, že nelze hovořit o „jakémkoliv neplnění, ale o převážném neplnění účelu, pro který byl pobyt povolen“. V rozsudcích ze dne 29. 5. 2015, č. j. 4 Azs 59/2015 - 37, či ze dne 6. 11. 2014, č. j. 4 Azs 258/2014 - 4, pak Nejvyšší správní soud toleroval nástup na mateřskou dovolenou, v jehož důsledku dojde k přerušení podnikání cizinky - osoby samostatně výdělečně činné.

19. Krajský soud vzal rovněž v úvahu, že tzv. jiná závažná překážka pobytu cizince na území je postavena na roveň takovému jednání či chování cizince, že jeho pobyt na území není v zahraničněpolitickém zájmu České republiky. Je postavena na roveň též jinému, právní předpisy České republiky porušujícímu či nevyhovujícímu chování cizince, např. pokud cizinec vyplní žádost o udělení dlouhodobého víza nepravdivě, je evidován v evidenci nežádoucích osob, předloží padělané anebo pozměněné náležitosti nebo údaje podstatné pro posouzení žádosti, event. jsou zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že po skončení pobytu neopustí území nebo že dlouhodobé vízum hodlá zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti o udělení dlouhodobého víza, apod.
20. Krajský soud dospěl k závěru, že v posuzovaném případě není jinou závažnou překážkou cizince na území neplnění účelu pobytu po dobu 7 měsíců z naposledy povolených 24 v souvislosti s rozvodem manželství, neboť po převážnou část povoleného pobytu žalobce účel pobytu plnil. Pro úplnost soud dodává, že z evidence cizinců zjistil, že žalobci byl pobyt na území České republiky za účelem společného soužití rodiny povolen již od 9. 7. 2012. Se správními orgány lze souhlasit v tom, že žádost o vydání jiného pobytového oprávnění měl žalobce správně podat bezprostředně poté, co přestal plnit dosavadní účel pobytu. Sankcionovat pozdější podání žádosti neudělením dlouhodobého pobytu však považuje krajský soud v posuzovaném případě za nepřiměřeně přísné. Z tohoto důvodu shledal krajský soud první žalobní námitku jako důvodnou.
21. Vzhledem k tomu, že soud shledal jako důvodnou již tuto námitku, nezabýval se dále námitkou nesprávného posouzení zásahu do soukromého a rodinného života. Soud však považuje za nutné konstatovat, že s ohledem na stávající judikaturu nesdílí názor žalovaného, že posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí je omezeno pouze na ta rozhodnutí, u kterých to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 - 30, či žalobcem citovaný rozsudek téhož soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 - 29).

V. Závěr a náklady řízení

22. S přihlédnutím ke všem shora uvedeným skutečnostem a citovaným zákonným ustanovením soudu nezbylo než napadené rozhodnutí pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.)

zrušit. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

23. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný žalobce, má tak právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení.
24. Ty byly v jeho případě tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč a odměnou a náhradou hotových výdajů jeho právní zástupkyně. Odměna zástupkyně činí za dva úkony právní služby (převzetí věci, podání žaloby) v hodnotě 3 100 Kč za jeden úkon [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu] celkem částku 6 200 Kč. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 600 Kč (2 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Odměna zástupkyně tak včetně DPH ve výši 21% činí 8 228 Kč. Soud uložil žalovanému, aby náklady řízení v celkové výši 11 228 Kč uhradil žalobci k rukám jeho právní zástupkyně, v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náhradu soudního poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč krajský soud žalobci z důvodu zvláštního zřetele hodných nepřiznal (§ 60 odst. 7 s. ř. s.), neboť žalobce si neúspěch této žádosti pro neunesení důkazního břemene zavinil sám (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 - 35).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon

advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 1. října 2019

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu